

Sygn. akt II K 244/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Karolina Szapiel

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2018 r. sprawy:

A. L., syna Z. i I. z domu S., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 maja 2018 roku w B. na terenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej działając publicznie, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego znieważył A. A. z powodu jego (...) przynależności narodowej,

tj. o czyn z art. 257 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

I. oskarżonego **A. L.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 26 maja 2018 r. w B. na terenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej, działając publicznie, znieważył A. A. z powodu jego (...) przynależności narodowej, **to jest popełnienia czynu z art. 257 k.k.** i za to na mocy art. 257 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonemu A. A. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2000 (dwa tysiące złotych);

III. na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu zatrzymanie od godziny 14.00 w dniu 26 maja 2018 r. do godziny 11.30 w dniu 28 maja 2018 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 244/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2018 r. o godzinie 14.00 A. L. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B. K. T. i M. W. jako osoba podejrzana o dokonanie umyślnego zniszczenia mienia na szkodę T. J., z uwagi na obawę ukrywania się i zacierania śladów przestępstwa. Następnie funkcjonariusze Policji doprowadzili A. L. do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w B. celem przeprowadzenia badania jego osoby. Tam A. L. zaczął zachowywać się arogancko wobec personelu szpitala. W pewnym momencie do pomieszczenia gdzie przebywał A. L. wszedł lekarz A. A., urodzony w (...) w państwie (...), który miał przeprowadzić badanie. A. L. od razu zaczął go

wielokrotnie znieważać odnosząc się do (...)przynależności narodowej lekarza używając między innymi słów „(...)”. A. L. nie reagował na wydawane mu polecenia aby się uspokoił, cały czas kierując obraźliwe słowa w kierunku lekarza. Ostatecznie A. L. został wyprowadzony przez funkcjonariuszy Policji ze szpitala i osadzony w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w B..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego A. L. (k. 140v – 141), zeznania świadków A. A. (k. 14v – 15v, 141 – 141v), J. B. (k. 20 – 21, 78v), M. W. (k. 34v – 35v), M. L. (k. 87v), R. K. (k. 92v) i J. S. (k. 99v – 100), a także protokół zatrzymania (k. 3 – 4), nagrania z monitoringu (k. 58, 81) oraz protokoły oględzin rzeczy (k. 61 – 62, 90 - 91).

A. L. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 48v, 54, 97v). Przed Sądem zmienił stanowisko i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie chciał tego zrobić celowo, nie miał takiego zamiaru i nie wiedział jak to się stało. Przedmiotowego dnia był pod znacznym działaniem alkoholu. Wyjaśnił, że nie miał nic do tego człowieka. W 2008 r. leczył on jego matkę i wielokrotnie go mijał. Przeprósł pokrzywdzonego i wyraził skruczę deklarując gotowość zapłacenia mu zadośćuczynienia (k. 140v – 141).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 26 maja 2018 r. o godzinie 14.00 A. L. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji jako osoba podejrzana o dokonanie czynu z art. 288 § 1 k.k. (k. 3 – 4 – protokół zatrzymania). Następnie został doprowadzony do SP ZOZ w B. celem zbadania go jako osoby zatrzymanej. Badanie miał przeprowadzić lekarz A. A..

W zasadzie poza sporem było również to jak A. L. zachowywał się w szpitalu wobec lekarza A. A..

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że oskarżony, gdy tylko go zobaczył, zaczął wobec niego wykrzykiwać wulgarne i znieważające słowa odnoszące się do jego pochodzenia oraz narodowości, między innymi „(...)”. A. A. podał, że oskarżony wiedział kim on jest gdyż dzień wcześniej wykonywał z nim czynności. Pokrzywdzony wskazał również, że urodził się w (...) w państwie (...). Ostatecznie A. L. odmówił poddania się badaniu. A. A. poczuł się urażony słowami oskarżonego (k. 14v – 15v, 141 – 14v).

Świadcami zachowania A. L. w szpitalu wobec pokrzywdzonego byli M. W. (k. 34v – 35v) – funkcjonariusz Policji, który go doprowadzał oraz personel szpitala – J. B. (k. 20 – 21, 78v), M. L. (k. 87v), R. K. (k. 92v) i J. S. (k. 99v – 100). Świadkowie w całości potwierdzili relację pokrzywdzonego. Z ich zeznań wynika, że oskarżony wielokrotnie używał wobec A. A. słów znieważających odnoszących się do jego przynależności narodowej.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków są w pełni wiarygodne. Są one bowiem spójne, zbieżne ze sobą i wzajemnie się uzupełniają. Ponadto pochodzą od osób obcych dla oskarżonego, a więc nie mających żadnego interesu w podawaniu nieprawdy. Znalazły również potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Sposób zachowania się A. L. wobec pokrzywdzonego, a w szczególności to jakie słowa i stwierdzenia wówczas wypowiadał wynikają wprost z nagrania z monitoringu w pomieszczeniu gdzie doszło do zdarzenia (k. 58, 61 – 62).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, że przyznanie się przez A. L. do popełnienia zarzucanego mu czynu nie mogło budzić żadnych wątpliwości i zasługiwało na uwzględnienie.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się tworząc logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Dowody te potwierdziły, że w dniu 26 maja 2018 r. na terenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej znieważył A. A. z powodu

jego (...) przynależności narodowej. Niewątpliwym było również, że A. L. działał przy tym publicznie. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 257 k.k.

Mając na uwadze to, że działanie oskarżonego podjęte zostało z określonego powodu, co zresztą zostało wprost ujęte w opisie czynu z aktu oskarżenia, Sąd usunął z jego kwalifikacji prawnej art. 57a § 1 k.k., zmieniając również stosownie jego opis.

W toku postępowania pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Z opinii sądowno psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych psychiatrów wynika jednak, że u A. L. nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Zdaniem biegłych w czasie zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia oraz kierowania swoim postępowaniem (k. 82 – 84). Zdaniem Sądu opinia ta jest pełna, jasna i rzeczowa w związku z czym zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany sądownie (k. 115-118).

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się A. L. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na tak istotne dobro chronione prawem jakim jest cześć i godność innego człowieka, a także porządek publiczny. Co istotne, pokrzywdzony w istocie próbował nieść pomoc A. L. podejmując wobec niego czynności jako lekarz i w żaden sposób nie prowokował zachowania oskarżonego. Ponadto, A. L. mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, wiedząc, że tego rodzaju zachowanie jest sprzeczne z porządkiem prawnym, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczonej karze zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Na wymiar kary wpłynęły również właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa. Biorąc to pod uwagę Sąd doszedł do przekonania, że w przypadku A. L. jedynie kara pozbawienia wolności może spełnić swoje cele gdyż jest on osobą zdemoralizowaną i w związku z tym konieczne jest umieszczenie go w zakładzie karnym, gdyż jedynie tam może skutecznie przechodzić proces resocjalizacji. Zdaniem Sądu wnioskowana przez obrońcę oskarżonego kara grzywny nie spełniłaby celów stawianych karze i byłaby niczym niezasadnym promowaniem A. L..

Mając na uwadze fakt, że oskarżony w czasie czynu był skazany na karę pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności była w jego przypadku wyłączona (art. 69 § 1 k.k.)

Mając na uwadze wniosek obrońcy oskarżonego i uznając go za zasadny, Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2000 zł. Niewątpliwie przedmiotowe zdarzenie spowodowało krzywdę po stronie A. A. gdyż naruszyło jego dobra osobiste, co zdaniem Sądu wymagało rekompensaty pieniężnej.

Kierując się dyspozycją z art. 63 § 1 i § 5 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu zatrzymanie od godziny 14.00 w dniu 26 maja 2018 r. do godziny 11.30 w dniu 28 maja 2018 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49 poz. 223 ze zm.).

Sędzia: